

Svajonų
ROMANAI

Aistra

KAT CANTRELL

Antras šansas

2016 rugšėjis–spalis

 *Įlgai ir
laimingai*

Knygute.lt

Kat Cantrell
(Ketė Kentrel)

ANTRAS ŠANSAS

Trijų knygų serija
"Ilgai ir laimingai"
Antra knyga

Versta iš Kat Cantrell, Matched to a Prince, 2014
© Kat Cantrell, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Evelina Klimaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0113-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

Saulei nusileidus tris ketvirčius, Finas pasuko sraigtasparnį link kranto. Jo pamaina artėjo į pabaigą ir jis, kaip visuomet, neatsispyrė pagundai nusileisti žemiau, leisti galingiems sraigto gūsiams suvirpinti mėlyną Viduržemio jūros paviršių.

Netoliese, išgąsdintas oro sūkurių, pakilo garnys ir gracingai nusklendė tolyn. Finas negalėjo nustoti žavėtis vaizdais iš piloto kabinos, juto, jog jam niekuomet nepabos saugoti nedidelės šalies, kurią vadino namais, krantus.

Vos sraigtasparniui nutūpus ant X ženklų pažymėtos aikštelės, Finas išjungė variklį ir nesulaukęs, kol *Dofino* sraigtas visiškai sustos, iššoko lauk. Staiga netoliese išvydo rimtai nusiteikusį tėvo vairuotoją ir iškart sumojo laukiantį neišvengiamą karališkąjį vizitą.

- Atvykai pakritikuoti mano nusileidimo, Džeimsai? -

Šyptelėjo Finas. Vargu - sraigtasparnių valdymo srityje jam neprilygo niekas.

- Prince Alenai. - Džeimsas gindamasis linktelėjo galva ir pasakė: - Jūsų tėvas nori su ju-

mis pasikalbėti. Aš jus nuvešiu.

Finas pavartė akis, protestuodamas prieš tokią ceremoniją Džeimso toną, ir linktelėjo.

- Ar turiu laiko persirengti?

Finas ne pirmą kartą būtų stojęs priešais karalių su savo Delamero pakrantės patrulio uniforma, tačiau jis ją vilkėjo jau geras dešimt valandų ir kelnės vis dar buvo šlapios po trumpo kontakto su Viduržemio jūra, gelbstint savo jėgų neįvertinusių plaukiką.

Jis saugojo tėvo valdomos šalies žmones, o skraidydamas matydavo kvapą gniaužiančią panoramą: spindinčią jūrą, tolimoje boluojančius kalnus ir uolingas saleles. Princas mėgo savo darbą, tad nesibodėjo, jei retkarčiais tekdavo vilkėti sumirkusius drabužius.

Tačiau tik ne besiklausant karališkosios paskaitos.

Džeimsas mostelėjo automobilio link.

- Manau, būtų geriausia, jei vyktumėte tuoj pat.

Kvietimas nebuvo netikėtas - jį paskatino tam tikra nuotrauka, kurioje Finas gėrė *Jägermeister* trauktinę nuo žavingos blondinės pilvo, arba kaltinimai korupcija, mesti keliems jo bėgiojimo bičiuliams.

Vienas tinklaraštininkas kartą pajuokavo, jog tik-rasis Fino titulas turėtų skambėti taip: Alenas Finėjas, Montanės skandalų dvaro princas. Karaliaus tai neprajuokino, tad jis pasistengė atremti nemalonią spaudos žinutę ir sutramdyti sūnų žinia apie artėjančias jo vestuves.

Tačiau nieko neįvyko. Galbūt, viskas pajudėtų pirmyn, jei karalius pats pasiūlytų nuotaką.

Finas stabelėjo. Gal jo tėvas išties kažką surado? Jis vylėsi priešingai – kuo ilgiau pavyks atidėlioti santuoką, tuo geriau.

Bet jo gyvenimas priklausė jo tėvui, tad, kad ir kas nutiktų, jis su tuo susitaikys kaip visuo-met.

Buvo tik vienas būdas sužinoti, ar netrukus turės visiems pranešti savo būsimos žmonos vardą.

Finas leidosi įsodinamas į tėvo svečių automobilį ir pabandė nusiraminti. Netrukus Delamero pakrantės sargybos administracinio pastato vaizdą ėmė keisti Fino gimtinės peizažai.

Atostogų sezonas akivaizdžiai prasidėjo: palei kran--tinę išsidėstę kioskeliai pardavinėjo viską nuo brangių kremų nuo saulės iki greitai tiesiog gatvėje nupaišytų karikatūrų, visur vaikštinėjo už rankų susikibusios poros, o po

parką vežimėlius stumdė jaunos mamos.

Pasaulyje nebuvo gražesnės vietos, ir Finas kasdien dėkojo Dievui galėdamas ne tik čia gyventi, bet ir tarnauti jos žmonėms. Tai buvo jo pareiga, kurios ėmėsi su didžiausiu malonumu.

Netrukus automobilis įsuko pro didingus vartus į Fino vaikystės rūmų kiemą, iš kurių jis paskubėjo išsikraustyti vos mamai leidus. Vyras suprato, kad, likęs juose gyventi, tik trukdytų karaliui su karaliene, vėliau princui broliui Aleksandrui ir princesei jo žmonai Portijai.

Finas buvo taip toli eilėje į sostą, kad net nematė karūnos. Tai jo nė kiek nejaudino. Dažniausiai.

Po įspūdingas rūmų žemes zujo darbininkai, puoselėjantys įspūdingą keturių aukštų parką aplink centrinį fontaną su karaliaus Etjeno Pirmojo, prieš du šimtus metų atskyrusio Delamerą nuo Prancūzijos, statula.

Finą pasitiko dar vienas rimto veido tarnas ir palydėjo į karaliaus ne valstybės reikalų kabinetą. Tai reiškė *jokių formalumų*, be kurių princas galėjo kasdien apsieiti.

Finui įėjus, karalius pakėlė galvą nuo keturių šimtų metų senumo darbo stalo, buvusio Jung-

tinių Valstijų prezidento dovanos. Finas labiau vertino geriamas dovanas, ypač su kamščiu.

Šyptelėjęs tėvas atsistojo ir mostelėjo link brokatu trauktos sofos.

- Ačiū, kad atėjai. Ir atleisk už tokį skubų iškvietimą.

- Nieko tokio, šiandien neturėjau jokių planų. Kas nutiko?

Finas pasinaudojo tėvo kvietimu ir prisėdo ant sofos krašto.

Karalius Lorantas sukryžiuo rankas ant krūtinės ir pažvelgė į sūnų.

- Turime surasti tau žmoną.

Ir kaip aš atspėjau?

Finas pasimuistė, ieškodamas patogesnės pozos.

- Juk sakiau, kad būsiu patenkintas tavo pasirinkimu.

Melas - jis *toleruo*tų tėvo pasirinkimą.

Puiku, jei Finas ir jo sužadėtinė susidraugautų, kaip jo tėvai, tačiau iš suplanuotų vedybų buvo galima tikėtis visko. Finas ir pats nenorėjo jokios meilės, ypač po to, kas nutiko jam vieną kartą nusprendus atsiduoti jausmams.

Prieš akis jam stėjo Džuljetos veidas, įrėmintas šilkinųjų rudų plaukų. Šimtas blondinių su

Šimtu gėrimų nepadėtų ištrinti prisiminimų apie moterį, kuri jį išdavė ir viešai pažemino. Jis tai jau išbandė.

- Puiku, - tarė karalius. - Nusprendžiau pabandyti naują galimybę. Piršlės paslaugas.

- Ką?

- Su manimi susisieikė piršlė iš Amerikos ir pasiūlė išbandyti jos paslaugas. Jei rezultatas tau nepatiks, tai nieko nekainuos.

Finas užuodė kažką įtartino.

- Tikiu, kad pinigai mums - ne problema. Kodėl sutikai pabandyti?

Ar tai dar vienas bandymas prispausti jį po padu? Ar karalius sumokėjo piršlei, kad ši surastų lengvai kontroliuojamą nuotaką?

- Toji piršlė supažindino Stafordą Volkerį su jo žmona. Pasitikiu jo rekomendacija ir nebūčiau svarstęs jos pasiūlymo, jei ji nebūtų paminėjusi Volkerio vardo. - Tėvas atsiduso ir išvargusia ranka patrynė tarpuakį. - Sūnau, noriu, kad būtum laimingas. Man patiko, kaip piršlė apibūdino savo atrankos procesą. Tau reikia ypatingos poros, kuri atsvertų visą blogą spaudos srautą. Piršlė prižadėjo rasti tau tobulą moterį. Todėl ir sutikau.

Kaltė atpalaidavo įsitempusius Fino pečius.

- Atleisk, buvai man toks kantrus. Norėčiau...

Finas žiojosi sakyti, kaip norėtų suprasti, kas vertė jį nuolat ieškoti bėdos, tačiau atsakymą žinojo - jos akys buvo žolės žalumo, oda spindėte spindėjo, o netolerantiškumas buvo begalinis.

Galbūt tai piršlei pavyks surasti Džuljetos pakaitalą. Galbūt.

- Aš tą piršlę Elizą Arundel jau patikrinau, bet siūlau ir pačiam pasižvalgyti. Jei ši mintis tau ne prie širdies, nesutik, bet man iki šiol prastai sekėsi rasti tau tinkamą nuotaką, - pagaliau karalius pirmą kartą šyptelėjo. - Kandidačių tikrai netrūksta, tačiau niekas nesugeba tavęs sutramdyti.

Finas irgi nusišypsojo.

- Bent jau dėl vieno dalyko abu sutariame.

Finas buvo savo tėvo kopija - abu turėjo dides širdis, abu buvo ryškios asmenybės bei pasižymėjo nenumaldomu pareigos jausmu. Jie mylėjo Delamerą ir visus jo žmones, kuriems tarnavo.

Tėvas savo meilę reiškė gracingai, tačiau Finas mėgo ją demonstruoti viešai, o fotografai - tai fiksuoti, bet tose nuotraukose niekuomet neatsispindėjo sudužusi širdis, vertusi prinčą

ieškoti bet kokio vaisto skausmui numalšinti.

Finas tai suprato ir tikrai nesibaidė minties apie vedybas, ypač jei jos išgelbėtų jį nuo neigiamo žinia-sklaidos dėmesio. Dar geriau, jei jis tą moterį mylėtų. Jis mielai gyventų ir susilauktų vaikų su kuo nors, kas jam pažadėtų duoti tai, ko jis taip troško, – galimybę būti paprastu vyru, o ne princu, nors tik kelias valandas.

Tikimybė, kad piršlei pavyks iš kepurės ištraukti vardą moters, kuri tai sugebėtų... na, Finas verčiau pastatytų tūkstantį ant raudonos spalvos žetono.

– Pasikalbėsiu su ponia Arundel. – Finas buvo skolingas savo tėvui ramybę, o Kuronės dvarui – gerą vardą tarptautinėje spaudoje, net jei tai reišktų vedybas su pripiršta nuotaka.

Karaliaus akyse suspindo palengvėjimas, o Fino sąžinę užgulė dvigubas kaltės jausmas. Tėvas mylėjo jį ir linkėjo jam kuo geriausio. Kodėl Finas nesugebėjo elgtis tinkamai, kaip jo brolis? Aleksandras visuomet žinojo, kad vieną dieną taps karaliumi, tad nuolat elgėsi nepriekaištingai ir nė karto neprivertė tėvų susirūpinti.

Finas, kita vertus, buvo *atsarginis* paveldėto-

jas. Nereikalingas. Linksmybių princas.

Palanki santuoka būtų pirmas Karūnai naujingas Fino poelgis, kurį jis visuomet atidėliojo, tačiau tėvui ėmė trūkti kantrybės.

- Ji norėtų, kad susitiktum su ja Dalase, Teksase, - tarė karalius. - Kiek įmanoma greičiau.

Dalastas. Niekuomet ten nebuvo. Blogiausiu atveju parsiveš autentišką kaubojaus skrybėlę.

Finas mintyse pertvarkė savaitgalio planus, panašu, jog teks praleisti porą labdaros puotų ir naujo klubo atidarymą Sen Tropeze.

- Rytoj dirbu, bet esu laisvas poryt.

Tėvas uždėjo delną Finui ant peties.

- Manau, tai geras pasirinkimas.

Jaunas vyras patraukė pečiais.

- Pamatysim. Kas blogo gali nutikti?

Vos ištaręs šiuos žodžius pasigailėjo - skandalai sekiojo jį kaip šešėlis. Džuljetos išdavystė buvo pirmasis, tačiau tikrai ne paskutinis, tiesiog skaudžiausias įvykis.

Ji taip jį įskaudino, nes Finas ją mylėjo, o ji jo - ne. Jei būtų mylėjusi, nebūtų protestavusi prieš visas jo vertybes: tėvą, kariuomenę, visą valdymo struktūrą, kuriai jis buvo ištikimai atsidavęs.

Kaip ironiška – du dalykai, kurie taip jį žavėjo, buvo Džuljetos aistra ir įsipareigojimas šeimai. Be jų ta moteris būtų neįdomi ir blanki, be jų nebūtų buvę ir protesto.

Tai nesvarbu, nes ji sunaikino visus jausmus, išskyrus pyktį. Pykčio Finas turėjo sukaupęs daug.

Jis atsisveikino su tėvu ir leidosi Džeimso nuvežamas prie jo *Lamborghini Aventador*, vis dar stovinčio prie pakrantės apsaugos tarnybos būstinės. Visą Fino gyvenimą buvo galima apibūdinti kaip dviašmenį kardą – nesvarbu, kuria puse kirsi, būsi sužeistas. Atrodė, jog jo likimas buvo būti vyru arba princu, tačiau niekuomet abiem iš karto.

Vis dėlto viduje ruseno mažytė viltis, kad piršlė jį išgelbės.

Džuljeta Viljera niekuomet nesuprato amerikiečių polinkio į lengvus pokalbius – jie tokie nuobodūs.

Ji nebuvo didelė gausių puotų gerbėja, tad norėdama išvengti dar vieno pokalbio apie kvailą žaidimą, kurį amerikiečiai vadino futbolu, ji prisispaudė dar arčiau sienos. Ši maloniai šildė nugarą ir slėpė apnuogintą Džuljetos kūną nuo veriančių žvilgsnių.

Kodėl niekas neperspėjo, jog stiliaus transformacija nepaliečia vidaus? Visas tas makiažas ir suknelės nepavertė Džuljetos moterimi, kuri mėgo lūpdažius. Ar vakarėlius.

Ją čia pasilikti vertė pareiga Elizai Arundel ir jos piršlybų bei stiliaus pokyčių agentūrai, kuri priėmė ją, pabėgusią iš Delamero ir ieškančią, kas numalšintų Fino išdavystės sukeltą skausmą.

Gal Eliza nepastebės, jei Džuljeta tyliai išsmuks pro duris ir grįš į piršlės namus Aptauno rajone, Dalase, kur buvo apsistojusi iki susiras amerikietį vyrą? Namai stovėjo vos už kelių kilometrų, o Džuljeta buvo pakankamai įgudusi vaikščioti šiais siaubingai nepatogiais aukštakulniais.

Tačiau Eliza jau brovėsi artyn rimta veido išraiška.

Per vėlu.

- Linksmi leidi laiką? - paklausė piršlė, jos tamsių plaukų kupetai siūbuojant pagal energingą muzikos ritmą.

- Fantastiškai.

Eliza pajuto sarkazmo gaidelę ir šyptelėjo.

- Tau į naudą pabūti viešuose renginiuose, ypač šitaip dailiai apsirengus....